

Bratislavská prednáška o Európskej únii – prof. de Mattei

Roberto de Mattei

25. augusta 2020 ✚ Cirkev ✚ Európska únia

Príspevok venovaný Európe chcem začať spomienkou na historickú udalosť, ktorej tridsiate výročie si v týchto dňoch pripomíname: pád Berlínskeho múru. Toto výročie sa oslavovalo v Berlíne a v ďalších európskych mestách formou oficiálnych prejavov, konferencií, hudobných podujatí a ohňostrojov. Nikto, alebo len málokto však spomenul, že tento múr bol symbolom diktatúry, ktorá bola najkrutejšia v dejinách Západu pokiaľ ide o dĺžku jej trvania, zemepisné rozšírenie, ale predovšetkým o kvalitu zla, ktorú vyprodukovala. Nikto, alebo len málokto spomenul zločiny komunizmu.

Spomedzi hŕstky osôb, ktoré o tom hovorili, je aj dvesto vzdelancov, ktorí 9. novembra 2019 vydali výzvu na usporiadanie nového Norimberského tribunálu, ktorý by súdil komunizmus. Tento proces by však nebol zamýšľaný ako súdny akt, ale ako kultúrna a morálna obžaloba zločinov komunizmu spáchaných na celom svete. Predkladateľom výzvy spolu s prof. Renatom Cristinom z univerzity v Terste, bol Vladimir Bukovskij, ktorý, bohužiaľ, zomrel niekoľko dní pred jej vydaním.

V pozoruhodnej knihe, ktorá vyšla v roku 1999 v Taliansku a iba nedávno v Spojených štátoch s názvom *Judgment in Moscow*, Bukovskij píše: „Vždy, keď dôjde hoci len k bezvýznamnej epizóde, ktorej výsledkom sú obeť, sa zriaďujú vyšetrovacie komisie. Či ide o haváriu lietadla, vykoľajenie vlaku, pracovný úraz vo fabrike a podobne, experti začnú okamžite diskutovať, analyzovať a určovať mieru zodpovednosti konštruktérov, personálu, kontrolórov, inšpektorov, dokonca aj vlády, pokiaľ by na tom mohla mať čo i len minimálnu vinu. Pokiaľ ide o ozbrojený konflikt medzi štátmi, k vyšetrovaniu sa pristupuje bezodkladne. Avšak v prípade konfliktu, ktorý trval minimálne 45 rokov (možno dokonca 75) a zasiahol prakticky všetky krajiny sveta, stál desiatky miliónov životov a miliardy dolárov, ba podľa všeobecne rozšíreného presvedčenia priviedol našu planétu na pokraj katastrofy, nuž v tomto prípade niet krajiny na svete ani medzinárodného orgánu, ktorý by to chcel vyšetrovať.“

Predsa však na jar roku 1989, ešte pred pádom Berlínskeho múru, sa v niektorých novinách v Európe a v oboch Amerikách objavila výzva prof. Plinia Corrêu de Oliveiru pod názvom *Komunizmus a antikomunizmus na prahu posledného desaťročia tohto milénia*, v ktorom požadoval zadostučiniť spravodlivosti a postaviť komunizmus pred súd dejín. Plinio Corrêa de Oliveira v tomto dokumente analyzoval psychológiu, ktorá inšpirovala vplyvné hospodárske, politické, intelektuálne a dokonca aj náboženské kruhy, aby uzatvárali kompromisy s komunizmom. Je nesmierne smutné a trápne vidieť, že ani po páde Berlínskeho múru tento postoj spolupáchateľstva a tichého súhlasu s nepriateľom nikdy nevymizol a oslaboval samotné korene antikomunizmu.

V prostrediacch, ktoré ovládajú obrazové a tlačené „médiá“, nebol komunizmus nikdy, ani po jeho páde, pociťovaný ako „zlo“ rovnakým spôsobom ako nacionálny socializmus. V roku 1998, desať rokov po páde Berlínskeho múru, bolo 150. výročie vydania *Komunistického manifestu* Marxa a Engelsa pripomenuté stovkami konferencií, článkami, udalosťami, akoby medzi týmto dielom a kriminálnou Októbrovou revolúciou nejestvoval rovnaký vzťah ako medzi Hitlerovým *Mein Kampfom* a národným socializmom! 5. mája 2018 sa Jean-Claude Juncker, vtedajší predseda Európskej komisie, zúčastnil v Trieri osláv 200. výročia narodenia Karla Marxa, a obhajoval jeho odkaz. Toto výročie si v tom istom roku pripomenuli aj noviny *New York Times* redakčným úvodníkom, v ktorom ho vykreslili ako proroka. A dnes komunizmus prosperuje nielen v Číne a v Latinskej Amerike, ale aj v Európe, kde síce komunistické strany zmizli, ale ideológia prežíva.

Evolucionizmus, pragmatizmus a hedonizmus, ktoré sú súčasťou komunistickej doktríny, nasiakli Západ a „diktatúra proletariátu“ bola nahradená „diktatúrou relativizmu“, ktorá vychádza z toho istého otráveného prameňa dialektického materializmu. Antonio Gramsci, teoretik *par excellence* dialektického materializmu, dnes patrí medzi piatich Talianov za posledných tristo rokov, ktorých diela sú najviac študované a prekladané.

Gramsci tvrdí, že **dobytie kultúrnej nadstavby spoločnosti je dôležitejšie a je podmienkou pre dobytie spoločenských a politických štruktúr**. Úlohou komunizmu podľa Gramsciho je priniesť ľuďom ten integrálny sekularizmus, ktorý osvietenstvo vyhradilo len úzkemu okruhu elity. Na úrovni spoločnosti sa tento ateistický sekularizmus prejavuje faktickým odstránením problému Boha „úplnou sekularizáciou celého života a všetkých zvykových vzťahov“, t. j. absolútnou sekularizáciou spoločenského života, ktorá umožní komunistickej „praxi“ vytrhať korene náboženstva v spoločnosti. Nová Európa, ktorá vyhostila Kristovo meno a odmietla akýkoľvek odkaz na kresťanstvo zo svojej Zakladacej zmluvy, plne realizuje gramsciovský plán sekularizácie spoločnosti.

Vo svojom najúspešnejšom diele nazvanom *Minulosť jednej ilúzie*, francúzsky historik François Furet sledoval príbeh nie komunizmu, ale komunistickej idey, alebo lepšie povedané príťažlivosti a úspechu tejto ilúzie. Furet výstižne opisuje význam utópie, ktorá nie je „sprievodným javom“ komunistickej histórie, ale je jej fundamentom. Je to idea, ktorej rozšírenie vo svete bolo oveľa rozsiahlejšie než rozšírenie komunistickej moci. O akú utópiu ide? Je to utópia beztriednej spoločnosti bez autority, bez rodiny, bez súkromného vlastníctva, bez štátu, bez náboženstva, radikálne anarchickej a rovnostárskej spoločnosti, ktorá je v príkrom protiklade s kresťanskou civilizáciou.

Táto utópia vždycky predstavovala konečný cieľ socializmu. Diktatúra proletariátu mala byť prostriedkom, o ktorom teoretizovali Marx a Lenin, na dosiahnutie tohto cieľa. Sovietsky zväz už vyše sedemdesiat rokov

predstavoval model tzv. „reálneho socializmu“, bol historickou inkarnáciou komunistickej utópie, prostriedkom jej realizácie a šírenia vo svete. Zlyhanie tohto projektu bolo každému jasné už od čias stalinizmu, ale situácia sa stala neudržateľnou na začiatku osemdesiatych rokov, keď sovietski vodcovia museli pripustiť, že ich systém sa ocitol vo veľmi hlbokoj štrukturálnej kríze. Ich ekonomický a sociálny model ich priviedol na hranicu bankrotu.

Gorbačovova *perestrojka* bola výsledkom plánu, ktorí stratégovia Kremľa starostlivo študovali a vypracovali za účelom **metamorfózy komunizmu**. Bola predstavovaná ako návrat k počiatkom, ako lepší spôsob realizácie vymožeností socializmu. „*Ideologickým zdrojom perestrojky je Lenin,*“ vyhlasoval Gorbačov trvajúc na tom, že je potrebné vrátiť sa k „tvorivému duchu leninizmu“ a „nanovo čítať“ a „znovu sa zamýšľať“ nad Leninovými dielami, aby sme dôkladne porozumeli leninistickú metódu“.

Rovnaké dôvody viedli Gorbačova k presadzovaniu projektu pod názvom „Európsky spoločný dom“. Pamätným dátumom je podľa Vladimíra Bukovského 26. marec 1987. V ten deň sovietske politbyro prijalo rozhodnutie o politike ZSSR v západnej Európe na nasledujúce roky. Gorbačov zhrnul túto politiku stručne a zreteľne ako bojový rozkaz: *Zahrdúsiť objatím*. Tento pojem v užšom kruhu sovietskeho vedenia už mal názov „Európsky spoločný dom“. Vtedajší tajomník Talianskej komunistickej strany Alessandro Natta bol rok predtým v Moskve a šéfovi Kremľa vysvetľoval, že jediný spôsob ako zachrániť socializmus je osvojiť si európsky projekt. „*Je potrebné – povedal Natta Gorbačovovi – do spojenectiev zapojiť nielen komunistické, socialistické a sociálnodemokratické strany, ale aj celý rad hnutí, progresívnych síl s rôznym zameraním, vrátane náboženských hnutí*“.

V tajnom prejave, ktorý predniesol pred svojimi spojencami z Varšavského paktu 6. júla 1988, Gorbačov vysvetlil podrobnosti nového projektu Európskeho spoločného domu, ktorého cieľom bolo „**umožniť socializmu, aby sa aktívnejšie a v širšej miere zapojil do procesu formovania svetovej politiky**“. Plán zjednotenej Európy od Atlantiku po Vladivostok si čoskoro osvojili hlavní socialistickí politickí lídri od Brandta po Gonzalesa, od Livingstona po Mitteranda. Z prepisov ich rozhovorov s Gorbačovom sa zdá, že ich spoločným plánom bolo dosiahnuť „konvergenciu“ medzi západnou trhovou ekonomikou a kolektívnou ekonomikou východných krajín a transformovať Európu na jeden socialistický blok.

Labourista Kenneth Coats dokonca navrhoval postupnú fúziu medzi Európskym parlamentom, ktorý vtedy reprezentoval dvanásť krajín, a Najvyšším sovietom ZSSR, ktorý zahrňoval pätnásť federálnych republík. Gorbačov vo svojom prejave pred Radou Európy 6. júla 1989 predostrel projekt „Európskeho spoločného domu“ od Atlantiku po Ural ako etapu cesty k novej planetárnej „konvergencii“, o ktorej snívajú európski komunisti a socialisti.

O niekoľko mesiacov na to padol Berlínsky múr a o dva roky neskôr aj samotný Gorbačov. V období medzi pádom Berlínskeho múru v novembri 1989 a pádom Gorbačova v auguste 1991 na Západe nečakane začal vanúť vietor eufórie. Gorbačov v auguste 1991 po špičkách odišiel zo scény a čoskoro si vybudoval novú reputáciu, keď na svoje meno založil kultúrnu nadáciu a nikto sa mu neodvažoval klásť nepríjemné otázky o jeho minulosti ako mocného diktátora Kremľa. Bolo by logické, aby pred rozpustením a po rozpustení ZSSR boli Gorbačovovi pripomenuté Leninove zločiny. To sa však nestalo.

Počas šiestich rokov vlády v Kremli sa Gorbačov vždýcky hlásil k Leninovi, pričom Západ mu neprestával nadšene tliekať, ba 15. októbra 1990 mu udelil Nobelovu cenu mieru. Zdá sa, že dokonca aj dve osobnosti, ktoré prešli do dejín ako tie, ktoré najviac prispeli k pádu „ríše zla“, pápež Ján Pavol II. a americký prezident Ronald Reagan, pripisovali „dobré úmysly“ tomuto deklarovanému Leninovmu žiakovi.

Koniec Sovietskej ríše však neznamenal zánik projektu Európskeho spoločného domu. Od Maastrichtu a Nice až po európsku ústavu schválenú Lisabonskou zmluvou z roku 2007 **sa socialistická nomenklatura snažila projektom Európskej únie zachrániť svoju krachujúcu utópiu.**

Vladimir Bukovskij v roku 2007 vydal knihu pod názvom: *EURSS. Európska únia sovietskych socialistických republík* (Spirali, Miláno 2007), v ktorej poukázal na analógiu medzi Európskou úniou a sovietskym *politbyrom*. Pre toho, kto je aspoň trochu oboznámený so sovietskym systémom, poznamenáva Bukovskij, musí byť **zarážajúca podobnosť bývalého ZSSR s politickými štruktúrami Európskej únie**, jej filozofia vlády, „demokratický deficit“, jej endemická korupcia a byrokratická neschopnosť. Európska únia mala dve fázy.

Zakladateľskú fázu v roku 1956, ktorú by sme mohli nazvať „kresťanskou“, protivníci ju nazvali „vatikánskou Európou“, pretože na jej čele boli katolícki štátnici ako Adenauer, Schumann a De Gasperi. Druhou fázou európskej stavby je fáza socialisticko-komunistická, ktorej medzinárodné politické pozadie je poznamenané príchodom Gorbačova a jeho *perestrojky*.

Maastrichtská zmluva zo 7. februára 1992 bola prezentovaná ako hospodárska dohoda zameraná predovšetkým na ozdravenie európskych ekonomík ohrozených rastúcim verejným dlhom. Podľa Zakladajúcej zmluvy mala Európska únia postupným ale nezvratným procesom zaviesť jednotnú menu. V pláne bolo odstránenie colných bariér, vznik veľkého jednotného trhu osôb, tovaru, kapitálu a v neskorších etapách založenie Európskej centrálnej banky a neskôr vytvorenie jednotnej meny.

V skutočnosti bol Maastricht rozhodujúcou etapou širšieho procesu, ktorý prostredníctvom hospodárskej integrácie mal viesť k politickej integrácii, čiže k likvidácii národných štátov. Cieľom bola organizácia, v ktorej by európske štáty stratili svoju menovú, fiškálnu a politickú suverenitu a boli riadené elitou či nomenklátúrou „osvietených“ odborníkov a technikov. O tom sa nemohlo hovoriť, pretože európske štáty boli síce ochotné vzdať sa časti svojej suverenity, ale nie celej svojej suverenity. Maastrichtskú zmluvu koncipovala skupina socialistických politikov, ekonómov a intelektuálov, ktorých spájala nie stranícka príslušnosť, ale ideológia, a ktorí boli presvedčení, že štáty, ako aj rodina či súkromné vlastníctvo, sú dočasnými inštitúciami, ktoré sa skôr či neskôr vytratia z dejín.

Len čo Berlínsky múr padol, hneď sa objavil **mýtus o globalizácii predstavovaný ako proces, ktorý je nezvratný**, hoci v skutočnosti šlo o projekt zjednotenia celého ľudstva prostredníctvom informačných technológií a finančnej revolúcie. Bol to kozmopolitný sen. Sen o ľudstve, v ktorom zmiznú všetky rozdielnosti a dôvody pre konflikt, vďaka čomu sa zrodí svetové bratstvo v duchu mieru, pokroku a demokracie. Bol to sen o globalizácii.

Európska únia, predstavovaná ako ekonomická nevyhnutnosť, je v skutočnosti jasnou ideologickou voľbou a rozhodnutím rozpustiť národné štáty a nahradiť ich novými politickými formami. Likvidácia suverenity národných štátov je politickým europeistickým cieľom procesu spusteného zmluvami, ktoré boli uzavreté v

Maastrichte (1992), Amsterdam (1999) a Nice (2000) a uzákonené Lisabonskou zmluvou (2007). Tento politický projekt je odsúdený na neúspech nielen preto, že európsky „štát“ nikdy neexistoval a nikdy ani nebude existovať, ale aj preto, že ani európsky ľud či európsky národ v pravom zmysle slov neexistuje.

Európske občianstvo je právna a politická fikcia, ktorá neuzakňuje ani nevytvára nijaký európsky „ľud“. Európa je kontinent, v ktorom sa národy od seba výrazne odlišujú. Tieto odlišnosti sa týkajú histórie, zvykov, jazykov, všetkých civilizovaných foriem a prejavov. Jedinou Európou, o ktorej môžeme hovoriť, je Európa národov, vlastní štátov. Európa, ktorá rozpúšťa národné štáty, z ktorých pozostáva, je samovražedná, pretože práve od tých národov vždy prijímala – a stále prijíma –, život a výživu. Európska únia zrodená v Maastrichte rozkladá európske štáty bez toho, aby vytvorila štát nový. „Jej cieľom však je ne-štát: národy bez štátu v Európe, ktorá nie je štátom. Európskemu kontinentu hrozí, že sa premení na akúsi chaotickú kooperatívu, predzvesť ešte chaotickejšej univerzálnej republiky budovanej podľa aspirácií utopistov všetkých storočí“.

Z tohto hľadiska Európa zrodená z maastrichtských, amsterdamských zmlúv a zo zmluvy z Nice nepočíta so vznikom silného európskeho štátu, ale skôr polycentrického a chaotického *ne-štátu*, pre ktorý je charakteristické množstvo rozhodovacích centier s komplexnými a chaotickými náplňami, ktoré sú vo vzájomnom konflikte. **Projekt novej postmodernej ľavice nespočíva v prenose suverenity národných štátov na nový federálny, európsky či svetový štát, ale skôr v rozložení samotnej myšlienky suverenity vytvorením ani nie tak „super-štátu“ ako skôr „ne-štátu“:** „Univerzálna republika“ nie je centralizovaná, ale chaotická, hoci organizovaná.

Dochádza k prevodu moci, nie však smerom k jednej inštitúcii, ale k množstvu medzinárodných inštitúcií, ktorých právomoci sú schválne nejasné. Pre túto situáciu je typická nejasnosť právomocí, latentná alebo zjavná konfliktnosť, jedným slovom absencia zvrchovanosti. Zdá sa, že európsky občan je odsúdený žiť pod právomocou viacerých nehierarchických, ale paralelných a konkurenčných autorít, ktoré sú často vo vzájomnom rozpore ako sú národné vlády a parlamenty, inštitúcie EÚ (Európsky parlament v Štrasburgu, Európska komisia v Bruseli, Súdny dvor Európskej únie, Súdny dvor v Luxemburgu), a zároveň aj starých a nových nadštátnych orgánov.

Úlohu národných štátov postupne preberá súbor nadnárodných inštitúcií: či už politických ako je OSN a Európska únia; vojenských ako je NATO; hospodárskych ako je Európska banka, Svetová banka a Medzinárodný menový fond; právnych, napríklad Medzinárodný súdny dvor (CIJ) so sídlom v Haagu a Súdny dvor Európskych spoločenstiev (CJCE) so sídlom v Luxemburgu.

Nesmieme zabúdať na úlohu niektorých medzinárodných verejných inštitúcií ako je Populačný fond OSN (FNUAP) alebo Svetová zdravotnícka organizácia (WHO), ako ani na mimovládne organizácie (MVO) a združenia, nadnárodné spoločnosti rôzneho druhu – ekologické, feministické, rodinné, medicínske alebo humanitárne, ktoré na medzinárodných konferenciách diskutujú o otázkach ako je životné prostredie (Rio de Janeiro, 1992 a Kjóto, 1997), demografia (Káhira, 1994), sociálny rozvoj (Kodaň, 1995), situácia žien (Peking, 1995), biotop (Istanbul, 1996).

Implementácia spoločných riešení problémov, ktoré majú planetárny charakter, si vyžaduje prinajmenšom čiastočnú stratu národnej zvrchovanosti a vedie k rozkladu tradičných spoločenských inštitúcií, počnúc inštitúciou rodiny. Štáty sú údajne bezmocné a nedokážu zabrániť fenoménu „globalizácie“, ktorý

charakterizuje modernú spoločnosť. Opak je pravda: je vyvíjaná **snaha zničiť národné štáty práve preto, aby nestáli v ceste pri uskutočňovaní globalizačného projektu** umelo vypracovaného dnešnými „*think-tankmi*“. Projekt „globalizácie“ vôbec nie je spontánny, ale je plánovaný centrami moci a novými oligarchiami, ktoré spája rovnaké vnímanie sveta, ako sú napríklad tie, ktoré sa každoročne stretávajú v Davose alebo na konferenciách skupín *Bilderberg Group* a *Trilateral Commission*.

K ničeniu národných štátov v Európe dochádza aj v dôsledku politiky etnického a kultúrneho nahrádzania obyvateľstva. Kultúrna substitúcia spočíva v negovaní každej identity zakorenenej v európskej kresťanskej tradícii. K etnickej výmene obyvateľstva dochádza vpúšťaním ľudskej masy migrantov, ktorá nahrádza európsku populáciu zdecimovanú potratmi a antikoncepciou. **Antinatalizmus je biologickým vyjadrením kultúrnej a morálnej samovraždy Západu.**

Dvadsiate storočie začalo „budovaním“ veľkých miest, veľkých priemyselných odvetví a bánk, veľkých politických strán a odborových zväzov, veľkých totalitných štátov, veľkých ideológií; skrátka budovaním gigantической „modernej civilizácie“, „mesta človeka“, ktoré malo zavŕšiť revolučný proces začatý v roku 1789. Toto storočie skončilo v znamení chaosu a „dekonštrukcie“. Po utópii budovania nasledovala nová utópia rozkladu, ktorá podľa všetkého je príznačná pre prechod od modernej k postmodernej dobe. Proces, pred ktorým sa nachádzame, by bolo výstižnejšie nazvať „dekonštrukcia“ než „budovanie“.

Nemyslíme si však, že poslednou fázou v tomto procese je prevod suverenity na jednotlivca, ktorý by sa takto stal jediným aktérom na medzinárodnej scéne. Ak by tomu tak bolo, zvrchovanosť by naďalej existovala, zvrchovanosť by zostala ako zvrchovanosť absolútneho jednotlivca, zatiaľ čo **to, čo musí zmiznúť, je samotná idea zvrchovanosti** bez ohľadu na subjekt, do ktorého sa vtelí. Podľa nových „teórií chaosu“ **to, čo treba rozložiť a rozpustiť, je práve jednotiaci charakter jednotlivca, jeho vládu nad sebou samým, čiže jeho vnútornú suverenitu.**

V individualistickom ponímaní stále ešte existuje jedna forma suverenity: vláda človeka nad stvorením (Gen 1, 26). Podľa postmoderných ekologických teórií však aj táto suverenita musí zmiznúť. Práve toto si túžobne želajú Peter Singer a Robert Garner, podľa ktorých treba zvrchovanosť priznať aj zvieratám, alebo Patricia Mishe, podľa ktorej je zvrchovaná iba Zem. **Človek sa musí rozložiť v organickej totalite pozostávajúcej zo vzájomne prepojených a vzájomne závislých, živých i neživých prvkov.**

Podľa „hypotézy Gaia“ ľudia „interagujú so zemou v základných cykloch a v klimatickej regulácii tak ako bunka vnútri tela“; zem predstavuje jeden jediný živý organizmus (ekosystém), v ktorom životné prostredie pôsobí na živé bytosti a tieto zasa pôsobia na životné prostredie. Ide o rozklad subjektu, ktorý schmittovský marxista Massimo Cacciari vidí ako proces analogický k rozkladu zvrchovaného štátu, „politického subjektu národa“. „*Veľká politika – tvrdí Cacciari – je zánik samotného subjektu, ktorého forma – štát je, ako vedel Hegel, produkciou.*“ Individuálne ego by bolo pohlcované do toho, čo už Marx nazval „sociálnym mozgom“, „kolektívnou inteligenciou ľudstva“, kolektívnou myslou, v ktorej sa podľa Leonarda Boffa „každá osoba transformuje v určitej forme na jeden neurón mozgu širšieho ako Gaia“.

„Ekologická spoločnosť“ je spoločnosť „anarchická“ v užšom slova zmysle, pretože **chce eliminovať primát človeka pred prírodou a tak dosiahnuť „demokraciu“, čiže anarchickú rovnosť v biosfére.** Demokratický a egalitárny princíp treba rozšíriť z ľudského druhu na celý vesmír. **Človek vraj musí zostúpiť z trónu „kráľa stvorenstva“ a uspokojiť sa s absolútnou rovnosťou voči prírode, ktorá ho obklopuje.** Zem je považovaná za organizmus, ktorý má vlastnú identitu: je to „veľká matka“, ktorá vyživuje a udržuje svet: *„Je to – podľa Leonarda Boffa -, veľká a štedrá Pacha Mama (veľká matka) andských kultúr či živý superorganizmus, Gaia gréckej mytológie a modernej kozmológie“.* Leonardo Boff tieto slová napísal **v roku 1996.** V októbri tohto roku sme vo Vatikáne videli, že jeho predstava sa začína realizovať.

ľavicovo zelená Európa

zdroj: Pixabay

Tieto idey sú obsiahnuté v záverečnom dokumente poslednej synody o Amazónii, ktorá sa konala v októbri tohto roku v Ríme. Ale už v roku 1977 túto ozajstnú revolúciu odsúdil a jej teórie vyvrátil profesor Plinio Corrêa de Oliveira vo svojom diele *„Indiánsky tribalizmus: Komunisticko-misijný ideál pre Brazíliu v dvadsiatom prvom storočí.“* Rozklad suverenity by mal viesť, ak by to bolo možné, k totálne egalitárnej a zároveň totálne panteistickej kozmickej ne-spoločnosti, v ktorej sa evolucionizmus a relativizmus spájajú, aby nastolili vládu chaosu a anarchie: **k pravej ríši temnoty, ktorá by mala rozložiť svet a navrátiť ho do pôvodného stavu, aký bol pred vyslovením božského fiat, čiže do stavu prvotnej Ničoty.**

Ak by niekto chcel dať post-marxistický koncepčný základ novému svetovému neporiadku, ktorého kontúry sa črtajú, musel by uznať, že tento základ možno nájsť iba v nihilistickej vízii, ktorej programom nie je nič iné ako **„sebarozklad“** (*autodissoluzione*) a ktorá v tejto samovražde nachádza svoju vlastnú revolučnú koherentnosť. Na tomto spočíva európsky projekt Greta Thunbergovej a propagátorov Amazonskej synody. Ekologizmus, globalizmus, teológia oslobodenia sa spájajú v tejto revolučnej vízii Európy a sveta.

My to však vidíme úplne inak. Svätý Pius X. v encyklike *Notre Charge Apostolique* hovorí: *„Civilizáciu si nemáme vymýšľať, ani budovať novú spoločnosť v oblakoch, pretože ona existovala a existuje ako kresťanská civilizácia, ako katolícka spoločnosť. Treba ju len obnoviť v jej prirodzených a božských základoch, aby odolávala ustavičným útokom nezdravej utópie revolty a bezbožnosti: omnia instaurare in Cristo (všetko obnoviť v Kristovi)“.*

Podobne by sme mohli povedať, parafrázujúc slová sv. Pia X., že **Európu netreba vymýšľať, novú Európu netreba budovať niekde v oblakoch, pretože Európa existovala a existuje, je to kresťanská civilizácia,** je to kresťanská Európa, ktorú bránime s odvahou a v dôvere v Božiu pomoc,

ktorá nám určite nebude chýbať.

Dodatok, ktorý na prednáške nezaznel

Na záver by som chcel uviesť osobné svedectvo vychádzajúce z mojej skúsenosti poradcu talianskej vlády pri rokovaniach o Európskej dohode: Keď sa pripravovala Zmluva o Ústave, väčšina krajín bola za to, aby do nej bola zahrnutá zmienka o kresťanských koreňoch. Dokonca aj krajiny, ktorým sa to veľmi nepáčilo, ako bolo Schroederovo Nemecko a Blairovo Spojené kráľovstvo, oznámili, že v tomto ohľade nebudú proti tomu protestovať. Zásadný nesúhlas na Medzivládnej konferencii v decembri 2003 vyjadrili dve krajiny: Belgicko a najmä Francúzsko. Francúzsky prezident Chirac hrozil, že zmarí Zmluvu, pre schválenie ktorej sa vyžadovala jednomyselnosť, ak by v nej bola zmienka o kresťanskej identite Európy.

Tomuto vydieraniu začali ostatné členské štáty ustupovať. Bolo by však stačilo, aby iná krajina, Taliansko, ktoré v tomto polroku predsedalo Rade Európskej únie, ale tiež Poľsko alebo Malta či Slovensko, boli prišli s opačnou hrozbou, aby sa toto zastrašovanie neutralizovalo. Tieto krajiny do Európskej únie vstúpili v roku 2004, ale bolo stanovené, že podpíšu text, ktorý sa potom bude ratifikovať v jednotlivých krajinách. Kde bol problém? **Krajinám, ktoré boli za zmienku o kresťanských koreňoch, ktorých bola väčšina, chýbalo rovnaké odhodlanie, aké mala menšina, ktorá sa proti tomu postavila.** To len dokazuje, že v dejinách nevíťazia väčšiny, ale vždy odhodlanosť a sila ideí menšín, nech sú akékoľvek.

Kiežby hlavy štátov a vlád Európskej únie, ktoré sa vo verejnom živote inšpirujú kresťanskými zásadami, chceli obhajovať tieto princípy s rovnakou odhodlanosťou, s akou sa ostatné hlavy štátov a predsedovia vlád zasadzovali za odstránenie z európskeho verejného priestoru čo i len zmienky o kresťanstve! Chcem však zdôrazniť, že **nesmieme sa báť byť menšinou.**

Menšina, ktorá je pevne presvedčená o svojich vlastných ideách, menšina, ktorá bojuje odhodlane a odvážne, môže dosiahnuť s Božou pomocou akékoľvek víťazstvo.

Taliansky historik a profesor, Roberto de Mattei prináša v knihe ***Druhý vatikánsky koncil*** s podnadpisom ***Doposiaľ nenapísané dejiny*** ucelený pohľad na udalosť, ktorá zásadným spôsobom ovplyvnila život v katolíckej Cirkvi v druhej polovici 20. storočia a nemalou mierou naň vplýva i dnes. Záujemcovia si môžu túto vysokohodnotnú knihu objednať na odkaze: <https://www.christianashop.sk/druhy-vatikansky-koncil-doposial-nenapisane-dejiny/>.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/bratislavska-prednaska-o-europskej-unii-prof-de-mattei/>